

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **T. X. N.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí č. j. 306689/2012-KKM ze dne 3. října 2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 175/2012 – 78 ze dne 18. března 2015,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. března 2015, č. j. 10 A 175/2012 – 78, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) dne 23. listopadu 2011 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. V žádosti uvedla, že žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Svou žádost odůvodnila tím, že se opakovaně pokoušela registrovat k osobnímu podání skrze systém Visapoint, avšak neúspěšně, neboť systém vždy zobrazil zprávu o obsazenosti termínů.

[2] Zastupitelský úřad nejprve přípisem žalobkyni sdělil, že neprokázala, že by pro ni osobní podání žádosti představovalo nepřiměřenou zátěž. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání je proto neopodstatněná a její další projednávání bezpředmětné. Ministerstvo zahraničních věcí následně zastupitelskému úřadu přikázalo na základě § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vydat rozhodnutí. Zastupitelský úřad v reakci na to řízení o žádosti žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. června 2012 č. j. 1226/2012 zastavil pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem. Žalovaný rozklad zamítl v návěti označeným rozhodnutím a konstatoval, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou bez dalšího individualizovaného zdůvodnění způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila správní žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud v rozsudku ze dne 22. srpna 2014 č. j. 10 A 175/2012 - 37 uvedl, že žalovaný vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb. NSS, jehož závěry jsou však podle městského soudu v částečném rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, č. 2176/2011 Sb. NSS. Městský soud se otevřeně přiklonil k poslední citovanému rozsudku, podle něhož je nutné pojem „zjevné bezpředmětnosti“ obsažený v ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vykládat restriktivně. Vnímáno tímto prizmatem je podle městského soudu zřejmé, že případ nespadal pod pojem zjevné bezpředmětnosti, jelikož žádost má pro žalobkyni stále význam. Soud z toho důvodu žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu však ke kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 Azs 242/2014 - 41 ze dne 3. prosince 2014, v němž zdůraznil zásadu předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, tj. na závěru plynoucím z citovaného rozsudku č. j. 9 Aps 6/2010-106, podle něhož mělo být řízení zastaveno podle § 66 písm. g) správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost, zvláště je-li i takové řešení spojeno s možností soudní ochrany, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné.

[4] Po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu městský soud ve věci znovu rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem, jímž opět zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí zastupitelského úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud vyložil ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců tak, že důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti může být i nízká kapacita zastupitelského úřadu pro přijímání osobně podaných žádostí. Soud konstatoval, že je věci každého státu, za jakých podmínek umožní cizincům vstup či pobyt na svém území, na druhou stranu však zákon dává cizincům právo o takové povolení požádat. Stav, kdy systém Visapoint dlouhodobě neumožňuje registraci žadatelů, je neakceptovatelný a v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

pokračování

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku městského soudu žalovaný (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost stěžovatel spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením ze dne 29. dubna 2015 č. j. 6 Azs 77/2015-22 Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[6] Co se týče kasačních námitek, stěžovatel označil výklad § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců provedený městským soudem za výklad *contra legem*, osobující si pravomoci zákonodárce. Upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je *možností*, nikoliv povinností zastupitelského úřadu. Žadateli nesvědčí subjektivní právo na vyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Zastupitelskému úřadu v této otázce svědčí správní uvážení, přičemž městský soud se pokusil o nepřípustné nahrazení správní úvahy.

[7] Odůvodněnými případy ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců je třeba v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011 č. j. 9 Aps 6/2010-106, č. 2384/2011 Sb. NSS, rozumět specifické osobní poměry žadatele představující nepřiměřenou zátěž, jako je zejména zdravotní stav. Stěžovatel proto uvedl, že samotná obsazenost termínů v systému Visapoint nepředstavuje důvod kladného vyřízení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Žalobkyně nikdy neposkytla individualizované odůvodnění své žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, pouze zcela neprůkazně prohlásila, že všechny termíny v systému Visapoint byly obsazené. Městský soud ve svém rozsudku ve vztahu k požadavku na individuální odůvodnění zcela rezignoval, což stěžovatel označil za nezákonné. Důsledkem by totiž byla povinnost vyhovět každé takové žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání bez ohledu na individualizované osobní poměry žadatele, což by bylo ve zjevném rozporu s vůlí zákonodárce, který požadoval zásadně osobní podávání žádostí o povolení k pobytu a dlouhodobá víza. Osobní podání by pak mohla být běžně nahrazována elektronickým podáním zprostředkovatelem z České republiky, pročez by nebylo možné ověřit identitu cizinců.

[8] Tvrzení žalobkyně o záměrném nastavení systému Visapoint v tom směru, aby nenabízel žádné volné termíny, je spekulativní, nepodložené a neodpovídá realitě. Zastupitelský úřad v Hanoji totiž konstantně přijímá třetí nejvyšší počet žádostí o dlouhodobá víza a povolení k pobytu ze všech zastupitelských úřadů.

[9] K tvrzenému rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny stěžovatel uvedl, že žadatelům není upírána možnost přihlášení se k termínu osobního podání žádosti a že obsazenost termínů v systému Visapoint nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces. K porušení ústavně zaručených práv ostatních cizinců podle stěžovatele dochází naopak v důsledku vyhovění individuálně neodůvodněné žádosti žalobkyně ze strany městského soudu. Rozsudek městského soudu má za následek systémovou diskriminaci všech cizinců, kteří přistoupili k registraci prostřednictvím systému Visapoint.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Zástupce žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na řadu případů spojených s nefunkčností systému Visapoint, které jsou mu známe z jeho praxe, přičemž zdůraznil, že za několik let fungování Visapointu se mu nepodařilo ani jednou zaregistrovat občana Vietnamu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt či vízum za účelem sloučení rodiny. Odůvodnění kasační stížnosti právní zástupce žalobkyně označil za nepravdivé. Ve vyjádření vylíčil situaci několika vietnamských občanů, jimž se dlouhodobě nedaří přihlásit se do systému Visapoint. Následně popsal způsoby, kterými se pokoušel v případě některých svých klientů „obejít“ rigiditu systému Visapoint. Závěrem zástupce žalobkyně podotkl, že se jedná o problémy stovek až tisíců vietnamských rodin, a proto požádal Nejvyšší správní soud, aby zvážil fungování systému Visapoint a s tím související omezování občanů Vietnamu při podávání žádostí.

[12] Stěžovatel se v replice k vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti ohradil vůči tvrzení o uvádění nepravdivých informací v kasační stížnosti a kriticky zhodnotil otevřené přiznání zástupce žalobkyně ohledně obcházení systému Visapoint. K prohlášení zástupce žalobkyně o tom, že se mu za celou dobu existence systému Visapoint nepodařilo přihlásit jediného vietnamského občana k podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, stěžovatel upozornil, že systém Visapoint byl ve Vietnamu zaveden v roce 2009, přičemž zástupce žalobkyně měl mezi lety 2010 a 2012 pozastaven výkon advokátní praxe.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností kasační stížnosti, protože v nyní posuzované věci již Nejvyšší správní soud dříve rozhodl rozsudkem ze dne 3. prosince 2014 č. j. 6 Azs 242/2014-41, přičemž tímto rozsudkem ke kasační stížnosti žalovaného zrušil původní rozsudek městského soudu. Protože městský soud rozhodnutí žalovaného opět zrušil, podává nynější kasační stížnost znovu žalovaný, tj. stěžovatel.

[14] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost v zásadě nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnost namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u níž již jednou vyslovil právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto názorem řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. června 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, judikatura Ústavního soudu je dostupná na www.usoud.cz).

[15] Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165; veškerá zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

pokračování

Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen městský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[16] V daném případě se však ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. neuplatní, protože městský soud ve svém druhém rozsudku shledal důvodnost žaloby v jiné právní, resp. skutkové otázce, než ve svém prvním rozsudku, přitom touto otázkou se dosud Nejvyšší správní soud nezabýval. Není tak naplněn předpoklad, který zakládá nepřipustnost další kasační stížnosti v téže věci.

[17] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[18] Před tím, než přikročí k vypořádání jednotlivých námitek, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vymezit předmět tohoto řízení. Nejvyšší správní soud je sice obeznámen s některými případy problematického fungování systému Visapoint, zvláště z šetření veřejného ochránce práv, nyní řešený případ je ovšem projednáván v režimu správního soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Je proto třeba vzít v potaz, že správní soudy jsou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu povoleny k ochraně práv konkrétních účastníků řízení v konkrétní věci. Nejvyšší správní soud v nyní vedeném řízení přezkoumává napadený rozsudek městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí i rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Posledně jmenovaným rozhodnutím zastupitelský úřad zastavil řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu neshledal opodstatněnou, čímž se stala původní žádost zjevně bezpředmětná podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud proto v nyní vedeném řízení přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních námitek (a otázek, které je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti), a zabýval se tak primárně otázkou, zda správní orgány nezákonným způsobem zasáhly do práv žalobkyně a zda byly dány důvody ke zrušení jmenovaných správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto řízení naopak neposuzoval situaci žadatelů odlišných od žalobkyně ani fungování systému Visapoint jako celek. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (a případně v navazující fázi kasační stížnost) představuje nástroj k ochraně subjektivních práv žalobkyně, naopak není koncipována jako *actio popularis*. Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipovány jako *actio popularis*. Žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře.

Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob.“ (rozsudek ze dne 4. dubna 2013 č. j. 1 Afs 12/2013-30, bod 19).

[19] Co se obecně týče žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, zákon o pobytu cizinců v § 42a odst. 5 stanoví, že žádost podává cizinec na zastupitelském úřadu. Současně tentýž předpis upravuje formu podání žádosti, podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.“* Osobní podání je zákonem jasně stanovená forma podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu. Z druhé věty citovaného ustanovení však vyplývá, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec oprávněn podat i jinou formou, nicméně jedná se o výjimečnou možnost. Jak uvádí důvodová zpráva (dostupná z www.psp.cz) k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byl § 169 odst. 14 do zákona o pobytu cizinců zaveden: *„Zastupitelský úřad bude mít možnost v odůvodněných případech od vyžadování povinnosti osobního podání žádosti upustit (např. velká vzdálenost). Ve vztahu k žádostem podávaným na zastupitelských úřadech má toto opatření eliminovat podávání žádostí bez zákonem stanovených náležitostí, které jsou následně doplňovány žadatelem či jeho zástupcem na území České republiky na základě výzvy správního orgánu, který je příslušný k rozhodnutí o žádosti. Zastupitelský úřad v takovém případě nemá možnost posoudit předložené doklady s ohledem na své znalosti místních podmínek. Eliminovány mají být také případy, kdy jsou žádosti zastupitelským úřadům zasílány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žadateli pobývajícími na území České republiky. Úprava je rovněž motivována snahou omezit závislost žadatelů na zprostředkovatelích. Pokud jde o žádosti podávané na území České republiky, souvisí povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se zavedením biometrických údajů do průkazu o povolení k pobytu. Změna by současně měla přispět ke zkrácení doby řízení o takové žádosti.“*

[20] Žadatel musí v případech jiné než osobní formy podání žádosti spojit svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Současně však existuje riziko, že pokud zastupitelský úřad neuzná žadatelem tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání jako důvodné, zastupitelský úřad řízení o žádosti zastaví: *„Pokud ovšem zastupitelský úřad od osobního podání žádosti neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení víza, neboť v řízení nebylo možné pokračovat, protože žadatelem přednesená žádost nebyla shledána jako opodstatněná a její další projednávání by bylo bezpředmětné.“* V takovém případě totiž podle Nejvyššího správního soudu půjde o žádost *„sice řádně podanou, ale v důsledku následného rozhodnutí zastupitelského úřadu zjevně bezpředmětnou,“* přičemž řízení o ní má být zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb, viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2014 č. j. 6 Azs 242/2014 - 41).

[21] Co se týče typových případů upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, zákon bližší podmínky nespecifikuje. Institut upuštění od povinnosti osobního podání žádosti tak v sobě obsahuje neurčitý právní pojem „v odůvodněných případech“, otevírající prostor pro uplatnění správního uvážení zastupitelského úřadu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 9 Aps 6/2010-106 konstatoval, že *„o jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek*

pokračování

osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ Uvedená pasáž rozsudku devátého senátu se sice vztahuje k žádosti o udělení víza (§ 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), je však použitelná i pro výklad ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců.

[22] Je tedy na místě zabývat se otázkou, zda v nyní projednávané věci městský soud věc posoudil správně, pokud zrušil rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu, který konstatoval, že případ žalobkyně nebyl odůvodněným případem, kdy by vyžadování osobní účasti představovalo pro cizince nepřiměřenou zátěž. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud neměl dostatečné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu, neboť žalobkyně v žalobě předložila toliko nespecifikovaná a důkazy nepodložená tvrzení.

[23] Žalobkyně v žalobě uvedla: „Systém VISAPOINT je však záměrně nastaven tak, aby občanům Vietnamu nenabízel volné termíny k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Tím je občanům Vietnamu znemožněno tento druh žádosti podat. Právní zástupkyni žalobkyně jsou z vlastní činnosti známy případy občanů Vietnamu, kteří se svoje děti pokoušejí k podání žádosti bezúspěšně objednat již dva roky. [...] Právní zástupkyně žalobkyně se pokoušela žalobkyni opakovaně registrovat k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny v systému VISAPOINT. Systém nikdy registraci neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny a je třeba zkusit registraci později. Registrace se má zkusit během několika dní znovu.“ Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, žalobkyně si v tomto řízení nemůže osobovat námitky vyplývající z práv třetích osob. Co se týče její vlastní právní sféry, žalobkyně v žalobě neuvedla žádné údaje o tom, kolikrát a v jakém časovém úseku se snažila v systému Visapoint registrovat. Některé z těchto informací sice lze vyčíst ze správního spisu, kde žadatelka zmínila, že se pokusila přihlásit opakovaně od 7. listopadu 2011, přitom však od 18. do 22. listopadu 2011 byla realizována plánovaná a avizovaná odstávka systému Visapoint. Žalobkyně dodala, že registrace ovšem nebylo možno provést ani následující den 23. listopadu 2011. Ani z daného popisu ovšem nelze zjistit, kolikrát se žalobkyně o registraci pokusila. Zejména však žalobkyně učinění pokusů o registraci žádným způsobem nedoložila. V žalobě pouze navrhla provedení výslechu svědků, a to veřejného ochránce práv P. V., ředitele odboru konzulárních koncepcí a metodiky Ministerstva zahraničních věcí J. V. a M. P. z oddělení emigrace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Je přitom zřejmé, že ani výsledky těchto osob by nemohly objasnit výše zmíněné informace o počtu, frekvenci a časovém rámci pokusů žalobkyně o registraci do systému Visapoint.

[24] Je třeba přisvědčit stěžovateli, že žalobkyně předložila toliko nespecifikovaná a důkazy nepodložená tvrzení, pročez nelze prohlásit, že by její případ byl odůvodněným případem ve smyslu § 169 odst. 14 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Za daného skutkového a právního stavu tak bylo namístež žalobu zamítnout. Nejvyšší správní soud proto vyhodnotil kasační stížnost jako důvodnou a podle § 110 s. ř. s. věty první rozsudek

městského soudu zrušil a věc vrátil k tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

IV. Náklady řízení

[25] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu